

Калоян Гигилев

Срещата

Много бях слушал аз за могъществото на дракона единак, обитаващ Южните планини. Името му се беше прочуло надлъж и нашир из градовете на Иренгард. Лоша слава се носеше тогава за величественият Тарос, господарят на Огненият връх. Безчинствата и злото, които сееше с мрачното си присъствие доказваха истинността на легендите за драконното племе. Както гласеше преданието по тия земи, той беше дошъл от далеч, много далеч, прокуден от своя народ да скита сам за дела непонятни за нам хората.

В началото местните крале и господари го приели плахо и подозрително, но постепенно дружбата му с тях укрепнала, както тази на увивните треви и по-големите им събратя – дърветата. Много мъдрост и знания донесъл драконът и не ги запазил за себе си, а ги дарил на людете, чийто живот бил труден и кратък тогава. В знак на благодарност те му издигнали храм на върха на планината и го почитали като бог. Думата му била закон, усмивката му като благословия, а гневът му – най-сурово наказание.

Ето, обаче, че сред простолудието тръгнала мътва за несметните съкровища, които могъщият Тарос криел в леговището си. У хората се породило чувство на завист и те пожелали да разкрият тайната му. Древни и зли духове се вкоренили в душите човешки и ги накарали да забравят за дружбата и почитта им към Господарят. Издебнали моментът докато той ловувал на воля и разграбили покоите му. Старите ръкописи още напомнят за гнева на Тарос щом разбрал за приятелската измяна. Цяла нощ обикалял той върхът на своята бърлога бълвайки смъртоносния си дъх и нечовешки ругатни. Говорят, че пламъците му се виждали от стотици мили. Поради това, планинският първенец се нарича днес Върхът на огнения гняв. Обгорелите му скали още се чернеят сред снежнобялата планина.

На следващата сутрин драконът отлетял към най-близкия град и кацнал пред крепостните стени, яростно погледнал към бойниците и заговорил с тежък и дълбок глас, от който дори земята потреперила. Малко думи изрекъл той, но те се вкоренили в сърцата на хората и ги обвинили в страховитата си сянка. От тогава великият дракон се превърнал в проклетие за човеците от Иренгард и неговата сянка тегнела като бич за всяко същество. Той не потърсил от крадците отнетите му скъпоценности, защото най-важното – Талисмана бил скрит дълбоко в планината, гдето друга жива твар не била стъпвала.

И тъй, отеглил се прокуденият Тарос в леговището си сред облаци те и бдял зорко от там, за да накаже всеки осмелил се да доближи

подножието на каменната му крепост. След тези събития никои не знаел кой е изгубил повече, дали драконът своето доверие в хората, или те самите, в себе си.

По пътя си към Седемте врати на Преизподнята трябваше да прекося помръкналият Иренгард, за да се изправа срещу звяра. Той или щеше да ми помогне, или да ме погуби. Изпитанието беше едно – двубой.

Рано сутринта оседлах верният си кон Ветробърз и напуснах малкото селце, отстоящо на стотина хвърлея от планинското подножие. Не бързах да се срещна със съдбата си и затова препусках в лек тръс. Необходимо бе да преосмисля ситуацията, защото не целях да си създавам враг в очите на звяра, а да го привлека на моя страна. Имах натрапчивото усещане, че именно той е определен от боговете за неоценим помощник и приятел... и все пак дори не го бях виждал.

Унесен в тежките си мисли не разбрах кога съм излязъл от сенческата гора пред величественото туловище на скалният масив.

Изведнъж конят изцвили подплашено и започна да рита във въздуха с предните си крака. В отговор на това го погалих по шията и му заговорих нежно. Животното се укроти за малко, но остана неспокойно да копае с копитата си в пръстта. Тъкмо се готвех да го освободя от тежестта си, когато една огромна скала встрани от нас се надигна трмаво и разпери криле. Ветробърз отново се изправи на задните си крака и отстъпи назад, обърна се по своя воля и ме понесе към гората в неизпитван дотогава ужас. Едва задържайки се на седлото чух как зад гърба ми отеква гръмоуен нечовешки смях. Дръпнах здраво юздите му и той постепенно забави ходът си, но все още тресейки се и треперейки. Скокочих ядосан на земята и освободих щита си от връзката му със седлото.

– Бива ли така да ме излагаш – троснах се аз на коня си – и то пред онова... нещо! Какво ще си помисли за такъв воин като мен! Страхливец!

Ветробърз изцвили недоволено и погледна надолу. Въпреки всичко го разбрах напълно ясно. Шокът от срещата с това чудовище не бе лек и за двама ни. Потупах го приятелски по гърба и му наредих да не мърда от мястото си. Извадих меча си и тръгнах по пътеката напред. След няколко крачки погледнах към черният жребец и гордо вдигнах стоманеното острие над главата си. Той изцвили пронизително и тропна с копитата си в прахта. Обърнах му гръб и продължих по остланият с листа път.

Прекрачих гордо през един храст и се озовах пред чудовището, което си почистваше зъбите с едната си лапа. Щом ме зърна отново, то присви едното си око и рече:

– Вие, хората сте много инати същества, знаеш ли?

Нищо не му отвърнах.

– Все се опитвате да достигнете онова що ви е забранено.

Отново нищо не му отвърнах, а само го гледах в огненочервените очи.

– Нима не си чул, че всеки, който дръзне да ме безпокои заплаща с живота си?!

– Може и да съм чувал – рекох най-сетне

– Я... ти си можел да говориш? – закикоти се той и кожата му придоби вишнено син цвят.

– Думите не подобават на възрастта ти! – възразих му аз.

Това явно бе остра закачка за него, защото сега кожата му придоби цветът на очите и ноздрите му изпуснах малко кълбо дим.

– Осмеляваш се да ме обиждаш и то в собствената ми обител! – прогърмя гласът му и малка купчинка камъни се срути от близкият склон.

– Казвам това, което мисля! – заявих смело, удряйки мечът си о щита – Само боговете могат да ме съдят за думите, що съм изрекъл!

– Наглостта ти няма граници, човеко! – отново изрева дракона остъргвайки опашката си в един камък, след което продължи – Ако си дошъл за Талисмана, ще последваш съдбата на останалите нещастници, чийто кости се белеят наоколо!

– Дошъл съм за да поговорим. – отрязох ясно.

– С меч и щит както виждам трудно се говори – озъби се иронично той.

Погледнах към принадлежностите си, които лъщяха с неестествена та си светлина на сутрешното слънце. Може би беше прав... А, какво ли щеше да стане, ако отидех невъоръжен?

– Аз никога не се разделям с тях, драконе!

– Драконе?!? – сопна се той – Е, такова нещо и сър Висконти не бе изричал преди кончината си ...

– Ти си погубил сър Висконти? – опулих се аз.

– Пригответи се рицарю, защото след малко ще узнаеш какво го сполетя!

Звярът разтвори крилете си и започна да набира височина.

– И преди съм го чувал! – извиках след него, приемайки

предизвикателството.

Заех отбранителна позиция и зачаках нетърпеливо. Секунди по-късно огромната червена маса се спускаше към мен ядно разтворила пастта си. Макар и каляван в безброй битки, щитът нямаше да ме предпази от връхлитащата ме огнена стихия, ето защо скочих встрани и се проснах върху него по очи. Тъмната сянка на звяра премина над мен и се подготви за нова атака. Скочих моментално на нозете си и изтичах до една скала опирайки гърба си в нея. Докато умувах как да противодействам на смъртоносният му дъх, драконът ме връхлети отново. Притиснат до камъните нямах никаква друга възможност, освен да се наведе за да се предпазя с щита. Огненият вятър ме блъсна с цялата си мощ и няколко горещи езичета пробягнаха по тялото ми. Изпуснах щита си и се строполих на земята, гърчейки се в агония. Дали от болката по изнурената ми плът, или небесен знак на божествената воля ми помогна да си спомня древната поговорка „Бий огъня с огън“. Надигнах се, подпирайки се на мечът си и погледнах нагоре към приближаващото чудовище.

– Този път ще ти е за последно! – измърморих с присвити вежди.

Вдигнах бавно стоманеният предпазител от земята и го насочих с вътрешната му страна напред, след което с все сила го забих перпендикулярно в земята. Доближих хоризонтално мечът си до него, за да си предам по-голяма стабилност, хванах с другата си ръка острието и стиснах зъби в очакване.

Стана точно така, както трябваше. Вдлъбнатата повърхност на щита отрази поредната огнена струя и обля дракона в собствените му пламъци. С ужасяващ рев и страхотен грохот той се сгромоляса на няколко крачки от мен. Всичко наоколо потъна в гъста димна завеса и обгореното ми тяло се разтърси от сподавена кашлица. Поотърсих се от прахта и неохотно се приближих до падналото създание. Дори легнало на земята, то беше високо почти два човешки боя, това го правеше изключително опасен противник както вече бях разбрал.

Драконът не беше мъртъв... просто беше в безсъзнание и то благодарение на себе си. С пръст не го бях докоснал, но сега ми идеше да го съсека. Нещо обаче ме спря, може би здравият разум, който наделя животинското у мен. Все пак беше ми нужен съюзник, а не пореден трофей в стената на тронната зала. Затуй забих меча си в земята пред муцуната му и го шибнах с щита по димящия нос... Никаква реакция.

Понечих да го ударя пак, но едното му око се отвори и той рече едва:

– Ти си първият човек, който ми погажда такъв номер, но със

сигурност ще си и последният.

– Само се опитай, драконе – отвърнах му строго насочвайки острието си към него – и това ще бъде кончината ти!

– Добре де, – отегчено изгъркори той – само не ме наричай повече така! Ти ме надхитри и сега животът ми ти принадлежи. Прави каквото умът ти повелява!

– Той сочи да сторя само едно – казах аз и драконът притвори очи в очакване на най-лошото – но сърцето ми нашепва друго, Могъщо създание!

Приказното същество ме погледна с големите си огнени бездни и изсумтя учудено.

– Нали ти казах, че съм дошъл да поговорим ...

– Няма да е необходимо – прекъсна ме той и доближи едната си лапа до гърдите ми.

В същият момент лека тръпка премина по тялото ми, от което се олюлях замаян.

– Какво... – понечих аз

– Ще ти помогна! – отговори решително дракона преди да съм довършил – Значи, ти си избранникът!

– Но... какво направи?!? – все още недоумяхах.

– Нищо, – усмихна се той за пръв път – просто разговарях със сърцето ти.

– И що ти рече то? – недоверчиво го попитах.

– Достатъчно!... сега, ако обичаш, отдръпни се за да се поразкърши малко!

Отстъпих няколко крачки назад и проследих с поглед могъщата му фигура, която се изправяше. Костите му изтракаха жално и това предизвика оглушителен рев, поради който една малка купчинка камъни се затръкаля надолу по склона.

– Ако продължаваш така, някой ден ще събориш планината – казах на шега.

Той понече да отвърне нещо, но се спря и само се усмихна снизходително, оголвайки зъбатата си паст.

– А, сега накъде ще тръгнеш, дра... а... всъщност как да ти викам?

– Можеш да ме наричаш по име, боецо, но за конят ти съм „Господарю“!

– Конят ми ... О, да, Ветробърз – плеснах се по челото.

Викнах към верният си жребец и след няколко мига той се появи измежду две дървета. Щом зърна обаче дракона, конят се спря и

неодобрително разтърси глава.

– Ела насам, друже! – подканих го аз – Няма от какво да се страхуваш... Могъщият Тарос е вече наш приятел, нали така? – обърнах се към змеят.

В отговор дракона изрева нещо и кончето лека по-лека се приближи към нас. След като хванах юздите му, Ветробърз погледна към чудовището и изцвили. Тарос се почеса по люспестият тил и изръмжа одобрително.

Стоях между двете същества и тогава за първи път ме осени онази мисъл, мисълта, която кара нас хората да се чувстваме излишни сред тази хармония и красота.

– Значи, разбираш езикът му. – вдигнах очи към него.

– Аз разбирам всички езици. – гордо рече той, изпускайки кълбо дим, след което отново изгъркори към коня. Това го накара да тропне с копита и да цвили развълнувано.

– Какво толкова му каза? – попитах неразбиращо.

– Ами, че – озъби се той приятелски – ако реагира така и на първата ти среща с някоя хубава дама, то ще трябва да си търси нов господар.

Този път моят смях огласи околността. Наистина бях доволен от спечелената победа, но не защото бях доказал способностите си за пореден път, а тъй като бях спечелил верен приятел и спътник, чието име ще бъде помнено завинаги от хората на Вълшебната страна.

22.12.1999

КРАЙ

© 1999 Калоян Гигилев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/496>]